

лъшката младежъ. Отъ нѣколко срѣщи добрѣ се рабрало, че идеалътъ, на казънлъшкитѣ младежи билъ : пиение мѣстика на Кайнарджика, пѣние турски пѣсни и печаление турски лири. . . . *Туркоманския* Казънлъкъ си направилъ оглушки : проповѣдта на апостола мѣсто не хванала. Апостолитѣ отърсили калъта казънлъшка отъ общата си и заминали за Стара-Загора.

Стефанка, съпруга на Димитрото, като прочела „Асеня Перваго“, отворила и *житието* на по-главнитѣ свѣтци. Между неразрѣзанитѣ листа, намѣрила „Дунавска Зора“, и помислила си, че е *протестански* вѣстникъ ; отъ любопитство, прочела го и добрѣ разбрала, че е вѣстникъ *буитовнически*. Обадила на Димитрото ; *туркомантъ* се расфучалъ, раскрѣщалъ ; братъ му Ботю, за да го спаси отъ зло, разказалъ му, че търговецътъ на „гюлово масло“ е *дяконъ Левски*, устроителъ на тайни комитети ; че опърнавия калугеръ е неговъ другаръ и че Димитрото разбралъ, че безъ да знае, *ятакъ* е станалъ на *дякона Левски*.

Проповѣдницитѣ благополучно пристигнали въ Желѣзникъ (Стара-Загора). „Търговецътъ на агнешки кожи“ слѣзълъ въ ханътъ на братя *Хаджи Дечев*, (Димитъръ и Георги), а отецъ Матей *Миткалото* слѣзълъ въ святогорския метохъ. Чрѣзъ Георги *Хаджи Дечевъ*, Левски свикалъ на „тайна срѣща“ нѣкогашнитѣ „школски волнодумци“, негови другари при „класическото училище“. Срѣщата станала въ къщата на *Колю Пантата*. Нѣко-

Бѣльжко. Прѣзъ 1871 год. въ Казънлъкъ билъ нареченъ таенъ комитетъ. По-главнитѣ му членове сж били : *Филипъ Велевъ*, *Костадинъ Владиковъ*, попъ *Стефанъ*, *Ботю Паназовъ* и братъ му *Димитрото*. Послѣдний билъ отъ оглашенитѣ, а не отъ *закълнатитѣ*. Засѣданията на комитета ставали ту въ хана на бабинъ *Ганинъ Петка*, ту въ къщата на *Ботю Паназовъ*, ту въ къщата на *Филипъ Велевъ*.